

[Rytter.]

i hele Landet eller en konservativ Forening med det Formaal at virke for Afskaffelsen af det nuværende Ministerium, eller lad os tænke os en upolitisk Forening med det samme Formaal. Og lad os saa tænke os, at Regeringen foreløbig forbød en saadan Forening og bagefter skulde gaa til Domstolene. Hvad siger saa Justitsministeren i denne Paragraf? Han siger, at selv om dette Forbud af Domstolene er blevet erklæret ulovligt, skal de, der har indmeldt sig i vedkommende Forening, alligevel straffes. Det forekommer mig at være lidt haardt, at de Mennesker, som i Mellemtiden har meldt sig som Medlemmer af Foreningen, idet de syntes, at nu gik det for vidt, skal kunne straffes. Jeg tror, at det er at gaa for vidt. Men hertil kommer, at den højtærede Justitsminister har en tilsyneladende uskyldig Tilføjelse, om hvilken man kunde fristes til at sige: Naa ja, den gør ingen Skade, nemlig den, at under skærpede Omstændigheder kan det medføre Fængsel. Det ser meget uskyldigt ud, men det er det ikke, for det betyder, at den højtærede Justitsminister kan sige til Politiet: Det er en slem Forbrydelse, lad os begynde med Anholdelse; eller hvis Ministeren ikke gør det, kan Politiet gøre det, for nu er der nemlig en saadan Strafferamme, at man kan begynde med Anholdelse. Man vil dertil svare, at vi har Domstolenes Garanti og Domstolenes Værn. Ja, det er rigtigt, men alene Straffesagens Rejsning vil efter min Mening i mange Tilfælde skabe Usikkerhed, og det er den, man efter min Mening saa vidt muligt skal undgaa.

Jeg kommer dernæst til Forbrydelserne mod den offentlige Orden og Fred, § 136. Den ærede Ordfører for Socialdemokratiet mente, at denne Ændring var ganske naturlig. Ja, det kan siges, og oven i Købet, at saaledes som Ministeren har udformet den, er den forholdsvis spagfærdig, men hvis Ministeren ser hen i Motiverne, som Ministeren selv har skrevet, vil han se, at de gaar betydeligt videre, end man gør i selve Paragraffen. Det er ikke blot dem, der udtrykkeligt billiger, men ogsaa dem, der roser en Forbrydelse uden udtrykkeligt at billige den, der rammes. Derved gaar man meget videre, og Justitsministeren bliver i Virkeligheden enig med Nellesmanns provisoriske Straffelov, idet denne havde fuldstændig det samme Tilfælde, som foreligger her. Jeg har i „Berlingske Tidende“ set de to Forslag stillet op mod hinanden. De vilde komme til at ligne hinanden endnu

mere, hvis „Berlingske Tidende“ havde gjort opmærksom paa, at Forskellen i Formuleringen i de to Tilfælde bl. a. skyldes, at første Punktum i Nellesmanns Forslag allerede er indeholdt i den nugældende Straffelov, saa det var overflødig at tage det med. Andet Punktum derimod minder dette Forslag ganske kolossalt om.

Jeg vil dernæst bede Ministeren se paa § 137. Jeg vil dog antage, at der her foreligger en Misforstaaelse eller en daarlig Redaktionering fra Ministeriets Side. Paragraffen handler i første Punktum om dem, der søger at forhindre Afholdelsen af offentlige Sammenkomster, og i andet Punktum om dem, der paa lignende Maade forstyrrer offentlig Samling af Rigsdagens Ting, altsaa to forskellige Forhold. Den ærede socialdemokratiske Ordfører var inde paa, at her burde vi have strenge Straffe. Vi er enige heri. Men jeg tror, at Ministeren ved at overveje denne Paragraf vil se, at den i nogen Grad vender Forholdene paa Hovedet. For hvad bliver efter den Resultatet, hvis der f. Eks. i en Lejlighed ude i Saxogade er en Komité, der virker for at forstyrre en offentlig Forsamling paa 5. Juni Plads, og i en anden Lejlighed en anden Komité, som virker for at skabe Uro i Rigsdagen? Saa bliver Følgen, at de, som virker for at fremkalde Forstyrrelser paa 5. Juni Plads, kan straffes alene for deres Virksomhed derude i Saxogade; Fuldbyrdelesmomentet indtræder her paa et meget tidligt Tidspunkt. Naar Talen derimod er om Rigsdagen, hvor vi dog vil have størst Beskyttelse, saa kan der først straffes, naar Urostiftelse faktisk er forsøgt. Først naar de har skabt Uro her i Rigsdagen, først da foreligger den fuldbyrdede Forbrydelse. Jeg vil dog tro, at her foreligger en Inkurie fra Ministerens Side.

Saa kommer jeg til Kapitel 27, om Freds- og Ærekrænkelser. Med Hensyn til den nye Bestemmelse i § 266 a minder den ligeledes kolossalt om Nellesmanns provisoriske Straffelov fra de berygtede Aar i Midten af Firserne. Dog maa jeg sige, at den højtærede Justitsminister er gaaet betydeligt videre, end Nellesmann gjorde, thi Nellesmanns Lovgivning i Provisoricaarene havde dog en Begrænsning, nemlig den, at det skulde være sket paa en for den offentlige Ro og Orden faretruende Maade; men det har Justitsministeren sprunget over. Desuden er den højtærede Justitsminister gaaet videre her ved at anvende et meget ubestemt Ord, Ordet „Kald“. Vi er selvfølgelig enige med den ærede socialdemokratiske Ordfører i, at Forfølgelser paa Grund